

[Gregersen.]

en bemærkning i mit første indlæg om valgflæsk og sagde, at valgflæsk er dyrt. Nu siger så det ærede medlem hr. H. C. Hansen, sådan som drenge plejer at sige: det kan du selv være! Jeg vil gerne spørge det ærede medlem om, hvor vi har lovet grupper af vælgere særfordele på andres bekostning? Hvis vi har købt vælgere, er det vist ved det modsatte, ved nemlig at sige: hos os er der ingen særfordele at opnå, ingen toldbeskyttelse for at sikre visse grupper af befolkningen større indkomster, intet stats-tilskud til erhverv eller til enkeltpersoner. Alligevel mener jeg naturligvis, at det vil være klogt af vælgerne at støtte retsforbundet, men penge at dele ud til dem, det har vi ikke. Vi har med andre ord ingen del i det valgflæsk, der tilbydes herindefra.

Jeg stillede ikke noget direkte spørgsmål til nogen minister angående direktoratet for vareforsyning, men jeg havde ventet, at statsministeren alligevel havde berørt det med et par ord. Jeg gjorde opmærksom på, at direktoratet ikke i den senere tid har kunnet klare opgaven: at sørge for at handelen foregik imellem visse bestemte lande ad de baner, ad hvilke den skulle foregå, og at man på forhånd måtte være klar over, at en sådan institution, et sådant kunstigt indgreb overfor handel og omsætning før eller siden måtte ende med korrup-tion. I dag ligger det mere klart for dagen, at korrup-tion ikke alene har været til-stede ude i forretningslivet, men også er nået ind i selve institutionen. Man sæt-ter embedsmænd til at passe på forretnings-folkene, og det magter de for det første ikke, men dernæst lader altså dele af personalet sig bestikke — hvor stort omfang dette har ved ingen endnu i dag, men man kan jo frygte det værste —, og endelig sætter man politiet til at passe på embedsmændene.

Jeg gentager: var det ikke klogere nu, da det er konstateret, at direktoratet ikke magter sin opgave, og at der oven i købet er korrup-tion i foretagendet, at hugge knu-den over og fjerne dette direktorat?

Den højtærede finansminister gentog i går sin udtalelse om den betydning, han tillagde de selvregulerende kræfter, og brugte den vending, at de selvregulerende kræfter var noget meget fundamentalt i det økono-miske liv. Men mit indtryk af finansmini-sterens tale kunne trods denne ret kategori-ske udtalelse kun blive det, at hans tillid til disse kræfter var meget begrænset. Det forekom mig, og sikkert også andre, der hørte talen, at den mere gav udtryk for, at det kun var en smuk teori, kun var noget,

der før var sagt, og som skulle siges igen, men at den højtærede finansminister iøvrigt var den samme gode planøkonom, han altid har været, og at udtrykket „selvregulerende“ i praksis betød, at disse kræfter skulle styres og reguleres af finansministeren himself.

I praksis er finansministeren stadig mod-stander af, at handel og omsætning lige-som før 1931 skal følge sine egne naturlige veje uden statsregulering, og modstander af at lade den virkelige prisregulator, den frie konkurrence, sænke vort altfor høje prisniveau og sikre forbrugerne varen til den rigtige pris.

At den højtærede statsminister også er af den opfattelse, at der ikke kan stoles på friheden og de selvregulerende kræfter, fik vi et meget stærkt indtryk af, da han vendt imod mig og min opfordring til regeringen til at benytte lejligheden til at ophæve kaffe- og sukkerrationeringen, udtalte, at regeringen ikke ønskede at beholde ratione-ringen en dag længere, end det var nød-vendigt, en udtalelse, vi har mødt gang på gang også fra den tidligere regering. Den socialdemokratiske regering ville ikke be-holde smørrationeringen en dag længere, end det var nødvendigt. Heller ikke den daværende regering holdt på rationeringen for rationeringens egen skyld, sagde den. Vi stillede så forslag om en dagsorden om smørrationeringens ophævelse; den blev ved den højtærede statsministers hjælp ophæ-vet, og det viste sig, at det ingen uheldige følger har fået. Smørrationeringen var over-flødig. Den højtærede statsminister kom til magten på smørret, og vi havde al mulig grund til efter den valgkampagne, der var ført, at tro, at den nye regering, der troede på selvregulering og ikke på statsregulering, ville gå videre ad denne vej. Men stillet overfor ønsket om at få også sukkeret, som vi selv avler i overflod, og som vi i hvert fald ikke skal bruge valuta til, givet fri, erklærer statsministeren nu, at han ikke vil række hånd til eventyrpolitik. Sådan er altså i virkeligheden venstres og regeringens tro på friheden og på, at det økonomiske liv kan udvikle sig sundt, når ikke utidig indblanding ødelægger maskineriet. Iøvrigt burde statsministeren også påskønne, at han vandt om ikke prinsessen, så det halve kongerige ved at række hånd til eventyret.

Hans meningsfælle ovre i landstinget, hr. Moesgaard, er jo også tilhænger af, at disse rationeringer skal ophæves, og at man skal gå over til naturlig handel. Han taler om kaffen, og han siger også et par ord om sukkeret; jeg beder om tilladelse til et kort citat. Hr. Moesgaard siger: